

1r accèssit Categoria Jove: “Retencions a quarts de sis” Joana Romeu Cusiné (Pseudònim: Matís)

Anant a pas lleuger, la Marta pujava les escales del metro sabent que anava molt justa de temps, com sempre. Per poder arribar a la seva feina de cangur a l'hora, tenia el trajecte perfectament estudiat i construït al mil·límetre. Havia de sortir quinze minuts abans de les seves classes de guitarra per poder agafar dues línies de metro diferents i arribar a l'autobús que la deixava al costat de l'escola de la nena que cuidava, amb dos minuts de marge. Així doncs, perquè tot aquest horari rocambolesc quadrés de forma idònia, no es podia endarrerir en cap de les tres combinacions de transport públic necessàries per arribar al seu objectiu.

Aquell dimarts, però, es va trobar amb un imprevist que no havia constatat mai en els seus marges d'error. Quan va anar a agafar l'autobús, el pas final del seu itinerari laboral, va veure que el cartell de la parada anunciava amb lletres vermelles, un retard d'una hora en l'horari habitual. Va preguntar a una dona que també esperava si sabia què passava, aquesta li va dir: “Ai no ho sé pas, avui s'ha muntat una de les bones. A sobre farà tard a ioga, quin estrès de veritat!”. Seguidament, un altre home que també estava a la mateixa parada, va voler afegir-li la seva: “Ves, què ha passat... Doncs ha passat que les coses van com van, paguem els impostos i mai sabem on van les nostres peles, colla de lladres. L'únic de bo que ha tingut aquesta ciutat van ser les olimpíades del norantatres!”. Ja se sap que en aquests casos de retards o avaries en el transport públic, sempre acaba sortint algú que es queixa de les males gestions del govern i expressant certa nostàlgia cap al passat.

La Marta es trobava aleshores a prop de la plaça de la Monumental, i mirés on mirés ho veia tot farcit i atapeït de gent enfadada i desesperada. Va mirar cap amunt de la Gran Via, direcció plaça Espanya, i no va ser capaç de veure el final d'un embús que n'ocupava tots els seus carrils. La congestió de vehicles s'havia produït amb una rapidesa quasi impossible, i la gent que hi estava atrapada, encara es preguntava com s'havia produït aquell fenomen, mentre frisava desesperada per sortir-ne. Encara no se sabia quin havia sigut el motiu de tot aquell despropòsit en la circulació habitual de la gran ciutat.

De sobte, la jove noia, que ja havia donat per perduda la puntualitat a la seva feina aquell dia, va parar atenció a la ràdio d'un cotxe que sonava sorprenentment forta enmig d'una orquestra de crits, queixes i clàxons. La veu entretallada d'una reportera força agitada, intentava explicar l'incident:

«Pràcticament, tota la Gran Via i els seus carrers perpendiculars estan ara mateix col·lapsats a causa d'un vehicle que circula pel mig de la carretera a una velocitat inferior de la permesa. Obstrueix així el pas a l'alçada de la plaça Tetuan. Ara mateix els serveis informatius intenten arribar al focus de l'embús per identificar millor la naturalesa del vehicle i la causa de la seva lentitud... ».

Justament, la Marta havia de passar per Tetuan per arribar al seu objectiu, que cada vegada tenia

menys clar. Així doncs, va decidir deixar-se portar per la situació, i passar a ser una curiosa espectadora més d'aquell incident que cada vegada li cridava més l'atenció. En el curt camí que tenia fins a la plaça, uns deu minuts a peu, va distingir una gran diversitat d'escenes que prenién forma enmig del que ja es podia anomenar com a *gran caos urbà*. Dins dels cotxes es veien pares desesperats intentant calmar criatures que cridaven i es movien enèrgicament. En altres automòbils, la Marta va entrellucar, amb moviments subtils, apassionades parelles refregar-se els cossos amb magnífiques contorsions. A la vegada, diversos grups de joves aprofitaven la situació per practicar la disciplina del *parkour* fent salts i tombarelles per sobre els vehicles parats, mentre alguns veïns, traient cadires del menjador per asseure's a la vorera a mirar des de primera línia l'excitant despropòsit que hi havia muntat. Fins i tot s'albirava un fil primet de fum que sorgia d'entre uns edificis del carrer Marina. Algú comentava que es devien a diverses barricades que s'havien format en alguns punts del passeig de Sant Joan, on manifestants reclamaven la baixada del preu del transport públic i la fi de les obres de l'Avinguda Diagonal.

En arribar ja a la plaça Tetuan, la Marta va poder veure amb els seus propis ulls l'origen de tot, el motiu de l'embús i del caos que s'havia format de retruc. Va posar-se de puntetes, i entre els caps de la gent, va poder veure una dona anciana amb cara d'innocència i felicitat, circulant aliena a tot el seu voltant pel mig de la carretera de la Gran Via, muntada sobre una cadira de rodes a motor, d'aquelles que van a deu quilòmetres per hora com a màxim. Aquella dona estava fent retardar a ja centenars de persones que s'esperaven, i es desesperaven, al seu darrere. Semblava que tot Barcelona estava parализada, tant per l'immens embús, com per l'emoció que els hi produïa aquesta història, amb una cobertura mediàtica que eclipsava tots els mitjans.

La Marta va veure com estava apareixent en escena una brigada mobilitzada de mossos d'esquadra per intervenir directament en el conflicte, per aturar la delinqüent vestida amb un jersei de punt i un barretet de llana. Va sonar llavors un crit inesperat entre el públic: «Fora policia, marxeu de la Gran Via!». Es van girar unes quantes de les figures de seguretat, però no en van voler fer cas perquè tenien una altra tasca més important que complir.

En aquell precís instant, la dona que fins ara conduïa la cadira a motor, va fer un gir a la dreta, pujant sobre la vorera amb un petit sotrac, que va recalcar arrufant el nas i serrant les dents. Seguidament, va frenar i va baixar de la cadira, per acabar entrant a una petita pastisseria anomenada *Els dolços de la Ramona*.

Ningú va saber que fer, l'obstacle que impedia el transcurs del dia amb normalitat havia desaparegut, però els vehicles no avançaven, mentre reporters i reporteres, mossos d'esquadra i vianants restaven parализats mirant encara l'escena. Enmig d'aquesta calma tan estranya, va sonar un clàxon, i tot va tornar a moure's al segon. El cos de mossos va decidir perseguir el grup de gent que els havia cridat, els reporters i reporteres es van llençar a cobrir les imatges de la cadira a motor aparcada i la façana de la pastisseria (que segur que s'ompliria les butxaques durant les pròximes setmanes per la propaganda), els vianants es van fer *selfies* al costat de l'escena per penjar-los a les xarxes socials, i els automòbils van reprendre els seus camins, per poder reprendre

Biblioteques de Barcelona
B. Sagrada Família-J.M. Ainaud de Lasarte

Centre Cívic
Sagrada Família

així per fi, el transcurs de les seves vides tan ben planificades.